

paměť
národa

post...
bálum

Dům, ve kterém bydlím

Napsal David Pastorek (žák 9. ročníku ZŠ Sídliště) podle vyprávění paní Jarmily Zábranské

Jednoho dne, při běžné nedělní snídani, nám otec řekl: „Koupil jsem si dům na stáří. Je na okraji Vlašimi a odpoledne se na něho půjdeme podívat.“

Dvoupatrový na bílo natřený dům se nacházel uprostřed fascinující přírody. Tatínek uměl vybrat místo. Z oken domu bylo vidět na celou Vlašim.

Naše radost z domu však netrvala dlouho, brzy ji zkropila sprcha v podobě Mnichovské dohody, díky níž k nám do Vlašimi začali proudit davy uprchlých sudetských Čechů.

V té době přišel za mým otcem starosta s prosbou, zdali by bylo možné dům poskytnout uprchlíkům ze Sudet. Po krátké úvaze otec nakonec přikývl a tak se v přízemí našeho domu ubytovala jedna židovská rodina, horní byt pak obýval pan učitel s rodinou. Tento otcův šlechetný čin však neměl, díky následujícím dějinným událostem, dlouhého trvání.

Jednoho sobotního odpoledne, když jsme si celá rodina vyšli na procházku, zašli jsme navštívit i naše

nájemníky. Zazvonili jsme a zjistili jsme, že tam nejsou. „Co se s nimi mohlo stát?“, pomyslela jsem si. A chvíli na to jsem zaslechla německou otázku: „Wer is das?“ A asi minutu nato jsme se zalekli, kdy vyšel voják v německé uniformě. Otec zachoval klidnou hlavu a otázal se ho: „Was möchten Sie hier?“ Důstojník jen odpověděl: „Jetzt wohnen da wir.“ Ten strach smísený se vztekem, který jsem tenkrát pocítila o židovskou rodinu, si pamatuji dodnes. Od té doby jsme se k domu báli přiblížit.

Po nějaké době jsme to již nevydrželi, zvědavost byla silnější než strach a potajmu jsme začali chodit sledovat, co se v našem domě děje.

V posledních měsících války k nám přišel učitel, který bydlel v našem domě v horním patře a povídá: „Němci už odešli, asi nechtěli, aby o jejich odchodu někdo věděl, protože odešli v noci a bez jediného zvuku.“ V tu chvíli jsme pojali podezření, že v domě ukryli nálož. Tatínek zavolal nějakého odborníka a ten celý dům pečlivě prohlédl. Strach má velké oči a naše podezření se nakonec nepotvrdilo. Válka skončila a dům mohl zase patřit jenom naší rodině.

Krátce po svatbě s mým manželem Josefem Zábranským jsme se do domu nastěhovali my a žili jsme zde náš, místy dobrodružstvím propletený, krásný život.

Rodiče Kameníkovi (obrázek v obývacím pokoji domu z předešlého vyprávění)

Obraz v obývacím pokoji našeho domu.

Čekám první dítě.
(z alba, které jsme si prohlíželi v obývacím pokoji).

Po svatbě spolu.

